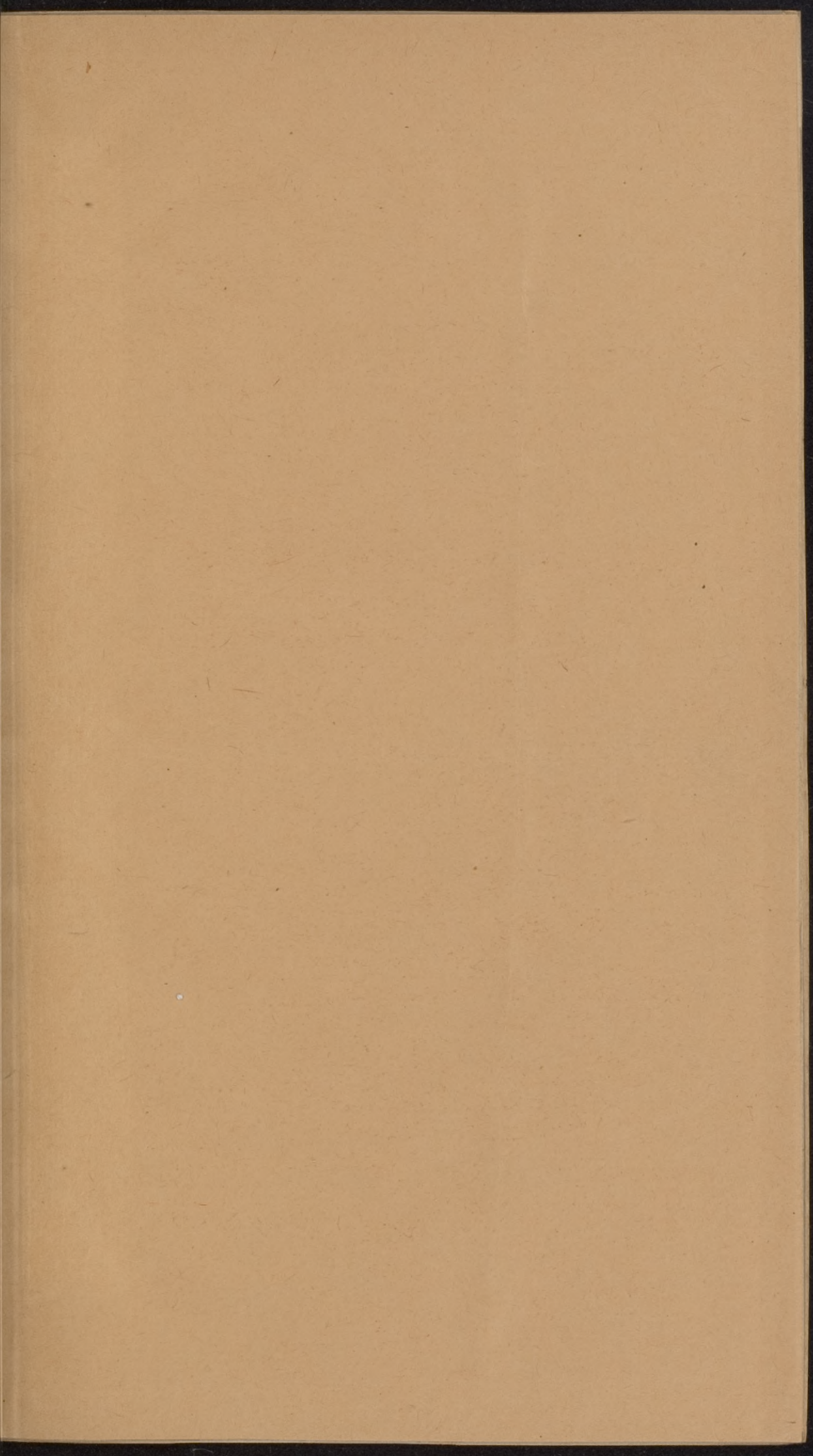

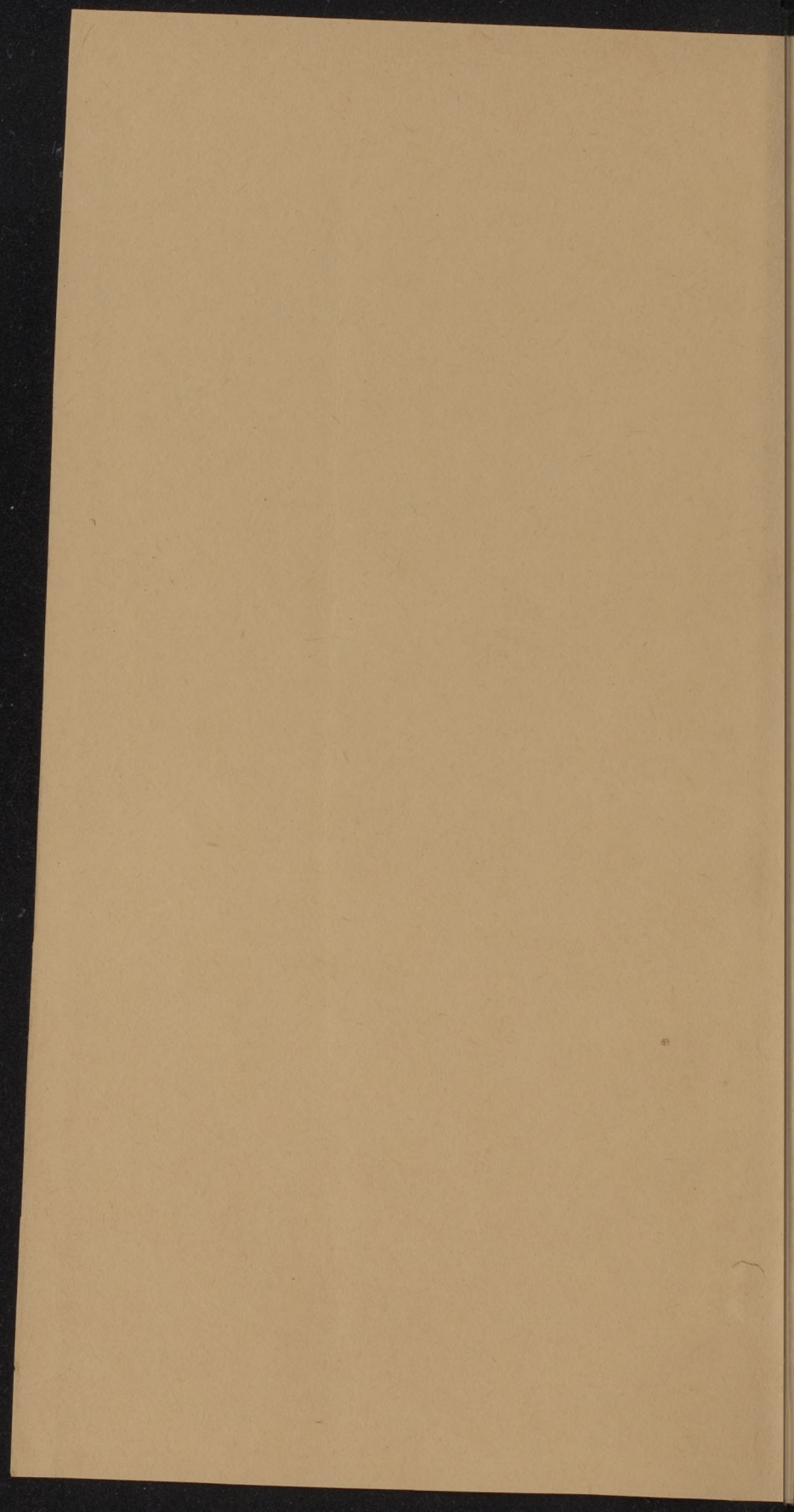
1836

C 29

1836

C 29

306

C.29

1306

C/29

VERZOEKSCHRIFT

VAN

INGEZETENEN, EIGENAREN VAN SLAVEN

IN HET

NEDERLANDSCH GEDEELTE

DES

EILANDS St. MARTIN.

Gedrukt bij DE ERVEN DOORMAN, te 's Gravenhage.

Aan Zijne Majesteit den Koning der Nederlanden, Groothertog van Luxemburg, Hertog van Limburg, enz. enz. enz.

SIRE!

De ondergeteekenden, burgers en inwoners van het Nederlandsch gedeelte des eilands *St. Martin*, eigenaren der aldaar aanwezige slaven, welke volgens de door Uwe Majesteit bekrachtigde wet van 8 Aug. 1862, met den 1ⁿ Julij aanstaande hunnen vrijdom zullen erlangen, nemen de vrijheid zich te wenden tot Uwe Majesteit, Haar eerbiedig voordragende de navolgende punten:

Toen in den jare 1848, bij decreet van het Voorloopig Bewind der Fransche Republiek, de slavernij in de koloniën van *Frankrijk* plotseling werd opgeheven, en die tijding in het Fransche gedeelte des kleinen eilands *St. Martin* bekend werd, was daarvan het onmiddelijk gevolg, dat de slaven in het Nederlandsch gedeelte, luide en hevig vorderden, om met hunne Fransche naburen op gelijken voet van vrijdom gesteld te worden.

Van verschillende in het Nederlandsch kwartier gelegen plantagiën, verlieten nu de slavenmagten den arbeid en dwaalden zij op de openbare wegen rond; aldra waren de zaken tot zulk een uiterste gekomen, dat er eenige maatregelen onverwijld dienden genomen te worden, ten einde verdere verwarring, welke tot de schromelijkste gevolgen had kunnen leiden, te voorkomen.

Daarom kwamen de ingezetenen, eigenaren van slaven, in het

Nederlandsch gedeelte van dit eiland bijeen, ten einde te beraadslagen over de maatregelen, welke in den bestaanden neteligen toestand genomen konden worden, en zijn zij gevolglijk op den 1ⁿ Junij 1848 tot het beraden besluit gekomen, om onverwijld aan den Koning in te dienen een verzoekschrift, Hem biddende dat de slaven op *St. Martin* mogten worden vrijverklaard, en voor de gevraagde emancipatie aan de eigenaren eene billijke schadevergoeding toe te kennen.

Tevens werd er besloten, dat in afwachting van Zijner Majesteits gunstig welbehagen, de eigenaren jegens hunne slaven zouden handelen, alsof zij waren vrije arbeiders; dat zij met hen in zulke overeenkomsten zouden treden, als de wederzijdsche billijkheid zou aangeven en een wederkeerig vertrouwen zou te weeg kunnen brengen.

Aan het plaatselijk gouvernement stelden zij verder eerbiedig voor, om, van zulke wetten als waarin de straffen voor misdrijven ten aanzien van vrijen en van slaven verschillend luiden, — door welk onderscheid de slavernij zoo hatelijk wordt voor der slaven menschelijk gevoel, — de afschaffing uit te spreken.

Al die overeengekomen punten staan duidelijk omschreven in het proces-verbaal van de zitting ten deze gehouden; waarvan het overgezonden afschrift, zeker te vinden zal wezen aan het Departement van Koloniën.

Bij proclamatie van den Gezaghebber van *St. Martin* werden de bestaande strafreglementen uitdrukkelijk ingetrokken. „De rust herstelde zich allengs.”

„Ter voldoening der toezegging aan de slaven gedaan, wendden de meesters zich vervolgens tot den Koning, met verzoek om de emancipatie hunner slaven tegen schadeloosstelling te bevelen.” Zoo leest men in het Eerste Rapport der Staatscommissie, ingesteld bij Koninklijk besluit van 29 November 1853, N°. 66, op bl. 69.

Men vindt in het Tweede Rapport derzelfde commissie, op bl. 54 en 55, hetgeen nu verder ter zake van het gebeurde op *St. Martin* wordt medegedeeld:

„ Deze gebeurtenissen ter kennis van het Departement van Koloniën gekomen, gaven aanleiding tot ernstige overwegingen in den Raad van Ministers, met het gevolg, dat de Minister van Koloniën — men lette wel! — in overeenstemming met 's Konings bevelen, onder anderen, de navolgende aanschrijving aan den Gezaghebber van *St. Martin* deed afgaan.”

„ De ongelukkige loop van zaken wordt hoogelijk betreurd, doch de ingezetenen hebben, in den hachelijken toestand waarin zij zich bevonden, om grooter onheil voor te komen, welligt den meest wijzen weg ingeslagen die hun in de gegevene omstandigheden nog openstond, en die geleid heeft om zooveel doenlijk de rust te herstellen.

„ Het welbegrepen eigenbelang der ingezetenen, brengt ongetwijfeld mede, dat zij het ingetreden voetspoor van goedwilligheid en zachtmoedigheid vervolgen, ten einde de arbeiders aan zich te verbinden, een oproer en desertie te voorkomen.

„ Het spreekt van zelf, dat een zoo gewigtige maatregel als bij het adres der ingezetenen is verzocht, niet met overhaasting kan behandeld worden; enz.

„ Op de door de ingezetenen van *St. Martin* genomen maatregelen kan niet worden terug gekomen, zonder hen aan eminente gevaren bloot te stellen.

„ Van de andere zijde, kan de Regering onmogelijk in ééne kolonie de emancipatie bevelen, en in de andere de slavernij handhaven.

„ Ware de rede om slechts voor de 1000 à 1200 slaven van *St. Martin* eene schadeloosstelling te verleenen, zoo zou het bezwaar zijn te overkomen; maar de andere koloniën kunnen dezelfde aanspraken als *St. Martin* doen gelden.”

De ingezetenen van *St. Martin* hebben de voormelde beschouwingen, door den Minister van Koloniën, ingevolge 's Konings bevelen, jegens

hen blootgelegd, geëerbiedigd; zij hebben hunne slaven goedwillig en zachtmoedig blijven behandelen en daardoor die arbeiders aan zich weten te verbinden.

Van de andere zijde zijn zij met vertrouwen blijven verkeerden in de meening door de Regering te kennen gegeven, van onmogelijk in ééne enkele kolonie de emancipatie te kunnen bevelen, en in de anderen de slavernij te kunnen handhaven; evenmin als zij schadeloosstelling aan den eenen kon geven en aan den anderen kon onthouden. Zij hebben daaruit verstaan, dat wanneer eens bij algemeenen maatregel de slavernij in de Nederlandsche Koloniën, tegen schadeloosstelling mogt worden afgeschaf, St. Martin alsdan dezelfde aanspraken kon doen gelden als de overige Koloniën.

Doch inmiddels ontwaarden zij met eenige smart, dat in de vijf stellen concept emancipatie-wetten, welke in het tijdperk van 1857 tot 1862, aan de beoordeeling der Staten-Generaal werden onderworpen, voor de slaven van St. Martin, de schadevergoeding telkens iets minder was gesteld, dan voor de slaven op de andere Nederlandsche West-Indische bezittingen aanwezig.

In het laatst ingediend ontwerp stond: „De tegemoetkoming voor de slaven, zonder onderscheid van ouderdom of geslacht, wordt bepaald als volgt:

- „ a. Voor die op Curaçao, enz., voor ieder hoofd f 250;
- „ b. Voor die op Saba op f 200;
- „ c. Voor die op St. Martin (N. G.) voor ieder hoofd op f 150.”

De Heer VAN BOSSE, Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, merkte ter zake van de alinea c. aan: „Wij kennen de geschiedenis van St. Martin. Men heeft op den 1^{en} Junij 1848, de slaven daar vrij verklaard en ik geloof dus niet dat men redelijkerwijs aanspraak kan maken op eenige tegemoetkoming.”

Die bewering, zoo volkomen in strijd met de hiervoren aangegeven waarheid, vond, op goed geloof, ingang bij vele andere leden, en zoo was het, dat het amendement door den Heer VAN BOSSE

voorgesteld, strekkende om het tweede, derde en vierde lid van het artikel aldus te lezen:

na. Voor die op *Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Eustatius* en *Saba*, voor ieder hoofd *f* 200;

nb. Voor die op *St. Martin* *f* 30;

in de haast werd overwogen en bij meerderheid van stemmen werd goedgekeurd.

Op eene vooropgezette valsche stelling, volgde alzoo, een allezins onredelijk besluit.

Men heeft op den 1ⁿ Junij 1848 de slaven op *St. Martin* niet vrijverklaard, maar zich bepaald tot, den Koning te verzoeken: om de emancipatie dier slaven tegen schadeloosstelling te bevelen.

In dat verzoek, zoo antwoordde de Minister van Koloniën, kon de Regering onmogelijk treden; derhalve zijn de slaven toenmaals op *St. Martin* aanwezig, met hunne sedert geboren kinderen, in den staat van slavernij blijven verkeeren.

In 1849, één jaar na de vrijverklaring der slaven in de Fransche Koloniën, heeft het Gouvernement van Frankrijk, aan de ingezetenen van Fransch *St. Martin* eene schadevergoeding van 470 francs, voor iederen slaaf toegekend; — zal dan nu de Regering van Nederland, slechts *f* 30 per hoofd, voor de met 1 Julij dezes jaars vrijverklaarde slaven bij wege van tegemoetkoming aan zijne verarmde ingezetenen laten ten deel vallen, en dat wel, nadat zij gedurende veertien jaren, jegens hunne slaven, de goedwilligheid en zachtmoedigheid, welke de Koning hun heeft laten aanbevelen, hebben in acht genomen?

Neen, de ingezetenen van *Nederlandsch St. Martin* stellen in de Regering van *Nederland*, inzonderheid op het verheven gevoel van hunnen geëerbiedigden Koning, zooveel innig vertrouwen, dat zij onmogelijk kunnen denken dat de armzalige tegemoetkoming, waartoe door de Tweede Kamer der Staten-Generaal, op den 10ⁿ Julij 1862, in der haast werd besloten, onverbeterd in stand zal worden gehouden.

Met den diepsten eerbied verzoeken zij alzoo Uwer Majesteit, om bij wege van tegemoetkoming voor hunne bij de wet van 8 Augustus

1862 vrijverklaarde slaven, bij verbetering te worden bedeed op gelijken voet, als ten aanzien van de eigenaren van slaven op al de overige West-Indische eilanden van *Nederland* aanwezig, in de genoemde wet is ter neder geschreven.

't Welk doende enz.

PHILIPSBURG, St. MARTIN, den 29sten Mei 1863.

W. P. VAN ROMONDT.	P. P. MAILLARD.
JOSH. ILLIDGE.	D. P. VAN ROMONDT.
JOS. ROMNEY.	J. J. VAN ROMONDT.
Alex ⁿ . NISBET.	MARY R. THOMAS.
JESABEL BART.	PETER ROGERS.
MARGARET RICHARDSON.	L. PERCIVAL Jr.
AMELIA NISBET.	W ^m . J. WATHINS.
L. A. ILLIDGE.	J. H. PERCIVAL.
W ^m . H. R. RICHARDSON.	A. M. J. PERCIVAL.
JN ^o . E. RICHARDSON.	P. P. MAILLARD qq.
ELLEN MAIWARD.	CATHERINE D. STEWART.
W. NICHOLSON.	Abr ^m . H. VIOLENES.
D. C. VAN ROMONDT, Sen.	A. VAN ROMONDT.
ANNE VON BRITTON.	C. ROMNEY.
L. C. L. HUNTINGTON.	W. H. RICHARDSON.
A. A. VAN ROMONDT.	FOR JOHN DE GALL.
JOHN DONCKER.	ANN M. PERCIVAL.
H. DE CHALUS.	J. D. ARRINDELL.
A. C. DU C. RICHARDSON.	MARIA THERESA KOLFF.
R. PETERSEN.	JACOB A. RICHARDSON.
J. A. NISBET.	REBECCA PERCIVAL.
MARY CARTY.	CHARLOTTE OIJEN.
JOS ROMNEY qq. FOR.	JULIA M. CARTY.
A. BAKER.	LAMBERT HUNTINGTON.
EMMA T. HODGE.	ISABELLA TUIITE.
SOPHIA DALY.	R. VAN ROMONDT.
ANN DALY, Succession.	L. ARRINDELL.
BENJ. A. RICAQ.	R ^d . ROBERTS.

